Miloslav Švandrlík

III.

KOKTAVÉ STRAŠIDLO

3x 100 HORORŮ

Miloslav Švandrlík

KOKTAVÉ STRAŠIDLO

Miloslav Švandrlík

III.

KOKTAVÉ STRAŠIDLO

3x 100 HORORŮ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Miloslav Švandrlík – heir, 2017, 2026
Illustrations © Jiří Winter – heir, 2017, 2026
Cover © Lukáš Tuma, 2017, 2026
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2017, 2026

ISBN 978-80-278-0304-0 (print)

ISBN 978-80-278-1741-2 (ePub)
ISBN 978-80-278-1742-9 (mobi)
ISBN 978-80-278-1743-6 (pdf)

Úvod z pera autora

Nemám zálibu v strašení bližních, přesto jsem začal psát horory. Asi jsme to měli v rodině a záhrobí na mě působilo od útlého mládí, aniž bych si to uvědomoval. Už jsem se kdysi zmínil o setkání s tatínkem na Bohemce několik týdnů po jeho smrti. I na něj zapůsobil jeho otec z onoho světa. Tatínkovi se totiž zastavily švýcarské kapesní hodinky značky Omega přesně v okamžiku, kdy dědeček vydechl naposledy. To ho šokovalo, protože se naprostou dokonalostí a spolehlivostí hodinek každému chlubil a teď se cítil zaskočen. Proto se začal zajímat o mimosmyslové vnímání a louskal spiritistické časopisy. Věřil, že se hodinky nezastavily samy od sebe.

Jestliže jsem citoval zesnulé předky, nemohu vynechat ani fakt, že se střetávám se strážným andělem. Naposledy jsem ho zahlédl, když mě doktor Marat svezl na oběd a zcela suverénně vjel z vedlejší silnice na hlavní. Převálcoval nás autobus a z auta toho příliš nezbylo. Přesto jsme zůstali celí, pouze doktor přišel o brejle. Anděl strážný na mne jen tak zamrkal a při pohledu na řidiče významně vzdychl. Pak se rozplynul, jak bylo jeho povinností. Tak decentně se chová vždycky!

Co se mé maličkosti týká, hrůzy hrůzoucí mě nelákají. Rád se dívám na mihotavé reje světlušek nad močálem, ale nořit se do černé smrduté kaše pod nimi mě neláká. To je pro úplně jiné nátury. Mám rád věštce a jasnovidce. Naskytne-li se možnost, vždycky si nechám předpovědět budoucnost. V restauraci U medvídků mi věštila prvorepubliková celebrita Fred Marion. Otestoval jsem rovněž několik cikánek, jedna mi dokonce předpověděla věk, kterého se

mám dožít. Z renomovaných jasnovidek mě při každé příležitosti uváděla do jiného světa Helena Růžičková. Vyzkoušela na mne všemožné způsoby. Prorokovala z lógru, vyložila karty a oslňovala mě numerologií. Vždycky jí však vyšlo, že jsem se narodil na šťastné planetě, ač jsem proti tomu protestoval. Marně.

Promýšlel jsem problémy reinkarnace. Lidé si představují, že se na tento svět vrátí po smrti v nové podobě, někteří by se spokojili i se zvířecí formou. Prozatím, dokud nezesnou, se za asistence expertů dívají do minulosti a v jejích hlubinách objevují pozoruhodná tajemna. Vzpomínají si, čím bývali a co na světě dělali. Stejně tomu bylo kdysi na spiritistických seancích, kdy se jim z paměti vynořovali většinou velmožové, králové, faraoni, nebo jiné významné osobnosti. Úchvatná sbírka celebrit a historických papalášů. O jedné známé jsem slyšel: „Je to sice kráva, ale v minulém životě bývala Kleopatrou." Je evidentní, že nikdo nebýval otrokem, který dostával lískovkou na prdel, nebo zaživa zazděnou jeptiškou.

Děsím se trochu toho, že až znovu přijdu na svět, budou tady řádit roboti, mimozemšťané a šílení profesoři. Strašná představa! Ještě je tady ale určitá naděje. Třeba se díky vrozené liknavosti v tom meziživotě trochu zdržím. Narodím se a veškerá technika už bude v čudu. Dostanu se na svět uprostřed války s lidskými parametry. Nepřátelé do sebe budou vrážet oštěpy s pazourkovými hroty, vzduchem zasviští šípy a lidi se začnou ubíjet kameny. Nebude to líbezné? Při té představě se už možné reinkarnace tolik nebojím.

Text mé první knihy hororových povídek „Draculův švagr" byl napaden z mnoha stran. I když čtyřicetitisícový náklad zmizel, jako by ho spolkla některá ze záhrobních příšer a druhé vydání nebylo povoleno, neboť právě odstartovala normalizace, mnozí začali proti strašidlům brojit, pokládajíce je za rafinovanou ideologickou diverzi. Především se ozvali skalní materialisté, kteří nesouhlasili s existencí upírů, vlkodlaků a duchů. Ředitel ostravského dolu

z obavy, aby jeho podřízení nezačali věřit v permoníky, mi poslal brožuru o dialektickém a historickém materialismu. „Draculova švagra“ nazval zákeřným útokem na marxistické učení.

Početný houfec milovníků pořádku byl zdrcen úlohou, kterou hrají v knize příslušníci veřejné bezpečnosti. Zmrskání policisty Krocánka v sadomasochistickém doupěti považovali za urážku bezpečnostních sil v čele s jejich zakladatelem Dzeržinským. Příběhy zkrátka neobnášely socialistickou realitu a podbízely se měšťáckým elementům.

Nabídky knižních reedicí, i zájem čtenářů o nové příběhy mě uvedly do jistých rozpaků. Kladl jsem si otázky: „Jak obstojí tyto povídky vedle drsných amerických hororů? Nebudou už pouze směšné?“ Doba, kdy při jejich čtení, jak napsal kritik Rudého práva, „Stydla krev v jelitech“, přece jen dávno minula. Je mnohem drsnější a naivní útlocitní upíři nebo jiní démoni už třeba nevyděsí ani bojácné stařenky za pečlivě uzamčenými dveřmi příbytků. Leč je rozumné se přesvědčit. Knihy se prý stále čtou, a tak si to můžeme vyzkoušet.

Exploze na hřbitově

Byla to hotová senzace. V Hořatci na hřbitově explodoval hrob. Prostě vyletěl do výšky a úlomky z rakve nacházeli lidé až u samé zdi. Hrobník Hostička se z toho zhroutil, seděl na lavičce před márnicí a cvakal čelistmi. Bylo zřejmé, že uvažuje o změně povolání. Vyděšeni se zdáli být všichni kolem. Jen starosta Dajbych obcházel občany a prosil je, aby neobvolávali sdělovací prostředky. Nechtěl ten případ zveřejňovat a vyloženě se obával, že do Hořatce přijedou televizní štáby v čele s Josefem Klímou nebo Radkem Johnem. Zkrátka chtěl všechno ututlat. Lidé jen bezradně kroutili hlavami a nikdo nedovedl tu podivnou událost vysvětlit. Jediný, kdo něco věděl, byl zubař Harazim. Dlouho mlčel, ale pak se vypravil za kolegou Hláskem.

„Na té explozi mám zásadní podíl," přiznal se, „protože dva dny před tím přišel do mé ordinace Blacký. Ten, co umřel předloni na komplikovanou zlomeninu."

„Co to povídáš?" divil se Hlásek. „Jak tě mohl navštívit, když je druhý rok nebožtík? Asi sis ho s někým spletl!"

„Byl to Blacký," trval na svém Harazim, „a za nikoho jiného se nevydával. Dost jsem se ho bál, protože se z něho stal upír."

„Neříkej, že věříš na upíry!" culil se Hlásek. „To bys na tom byl hodně špatně!"

„Když něco vidím na vlastní oči," řekl Harazim, „tak v to taky věřím. Kdyby sem přišel bezhlavý rytíř, určitě bych o jeho existenci nepochyboval. Blacký stál na místě, na kterém teď stojíš ty. A měl problém."

„Jaký může mít upír problém?“ divil se kolega. „A proč s tím přišel zrovna za tebou?“

„Protože jsem zubař,“ vysvětlil Harazim, „a jeho strašně bolel pravý špičák. Nejenže mu vadil v obživě, ale kvůli bolesti nemohl v hrobě ani usnout. Byl z toho úplně vyřízený a naléhal na mě, abych mu pomohl. S extrakcí zubu ovšem nesouhlasil.“

„Pochopitelně,“ souhlasil Hlásek. „Bez špičáku se špatně prokusují hrdla.“

„Takže jsem mu ten veliký dlouhý zub vyvrtal,“ řekl Harazim, „a pořádně ho nacpal arzenem. Nepoučil jsem ho ale, že arzen sice utlumí bolest, avšak musí být včas odstraněn. Jinak jistě víš, co může následovat!“

„To jo,“ přikývl Hlásek. „To je pak bolest k nevydržení.“

„Tak se to přesně stalo,“ potvrdil jeho domněnku Harazim, „jenže upíra to zřejmě chytlo v rakvi uprostřed slunečného dne. Nemohl vylézt z hrobu a nechat se odborně ošetřit. Zmítal se pod zemí, kopal do rakve a řval jako pominutý. No, a potom ten hrob vyletěl do povětří.“

„A je po upírovi!“ radoval se Hlásek. „Přece ho nebudeme litovat, potvoru záhrobní!“

„To ne,“ pravil poněkud smutně Harazim, „ale stala se nemilá věc. Ta bestie mě totiž kousla. Blacký se neovládl a místo poděkování si trochu lokl mé krve. Dost možná, že mě nakazil. Kdybych zemřel, stal bych se pravděpodobně rovněž upírem. A kdyby mě rozbolel chrup, šel bych k zubaři. Tedy k tobě!“

„Klidně přijď,“ snažil se ho uklidnit Hlásek, „já už si s tebou nějak poradím. Arsen nepoužiju, protože další explozi na hřbitově už bychom patrně neututlali. Využiji těch nejprogresivnějších metod, ale nesmíš mě potom pokousat!“

Harazim mu to slíbil, a dokonce mu na to dal čestné slovo.

Úlovek

O Lucii Semešové nelze říci nic mimořádně kladného. Byla to pohledná potvora, která si v životě věděla rady. I když často dost riskovala. Jenomže vždycky vycítila možné nebezpečí a včas změnila místo pobytu. Nyní se stěhovala z Brna do Prahy. Příliš se jí nechtělo, ale horká půda až výhružně pálila. Lucie stále častěji potkávala muže, které omámila a okradla. Díky tomu, že měnila paruky a stále vylepšovala svůj vzhled, to prozatím vycházelo, avšak nebezpečí stále rostlo. Bylo třeba zmizet a Lucii se to podařilo, byť v poslední chvíli.

I když se Prahy dost obávala, zvykla si poměrně záhy. Ocitla se na rozlehlejším a také atraktivnějším lovišti, kde mohla uplatnit svůj talent. Zásoby Rohypnolu si přivezla ještě z Brna. Mohla to bez obav spustit a také tak učinila. Nicnedělání neměla ráda.

Vypravila se do útulné vinárny Upolín. Velice příjemný podnik, do něhož nechodí žádná pokleslá a odpudivá individua. Hosté jsou mírní, upravení a na úrovni. Naslouchají tlumené hudbě a melancholicky popíjejí víno. Seznámení ovšem není vyloučeno. Lucie okamžitě tušila, že zde může uspět. Měla proto veškeré předpoklady. Byla hezká, ale nikoliv ordinérní. Působila důvěryhodně. Tajemně se usmívala a zasněný, téměř intelektuálský pohled mnohé sliboval. Tato pozoruhodná žena rozhodně nemohla být nějakou jednoduchou šlapkou, nebo poběhlicí.

Lucie si dávala pečlivý pozor, aby nezaujala někoho, kdo by nemohl naplnit její představy. Zejména se obávala pánů, kteří utekli od rodin a teď vábí příležitostné milenky do pronajatého bytu 1 + 1

bez příslušenství. Takových naštěstí nechodí do Upolínu mnoho. Pro ně je škoda i půl krabičky Rohypnolu.

Ale ten večer měla Lucie štěstí. Pán, který zatoužil po seznámení s obdivuhodnou ženou, působil velice blahobytně. Byl perfektně oblečený, s hodinkami za několik tisíc dolarů a sebevědomým, i když laskavým úsměvem. Pohyboval se sebejistě a jistě ne pouze ve vinárně. Šlo na první pohled o člověka, který si s problémy ví rady a jen tak zničehonic neklopýtne. Lucie okamžitě pochopila, že se jí nabízí jedinečná příležitost.

Chtěl se seznámit a ona tomu byla nakloněna. Jeho téměř nenápadné dvoření přijala vstřícně a bez upejpání. Také mu samozřejmě bezhlavě neskočila do náruče.

Představil se jako JUDr. Tobiáš, podnikatel. A pak už měli oči jen jeden pro druhého. Báječně si rozuměli. Doktor objednal láhev nejlepšího vína a při něm udivoval Lucii svými rozsáhlými znalostmi. Vyznal se téměř ve všem a v duševní exhibici mu nebylo bráněno. Navíc se jen tak mimochodem zmínil o tom, že vlastní vilu na okraji Prahy, kde bohužel bydlí úplně sám. V tu chvíli už Lucie věděla, kam se za chvíli pojede.

Tak to také vyšlo. Dáma se nepřepočítala a těšila se na dobrý úlovek. Věřila, že jí to vyjde jako už tolikrát předtím. Na doktora Tobiáše zírala jako na hlavní výhru v loterii. Rozhodně nic nesvědčilo o opaku.

Dům, do kterého přijeli, nebyl žádný krcálek. Pan doktor nešetřil. Jeho obydlí by se dalo nazvat reprezentativním. Byla to vila se zahradou, o níž se leckomu může jenom zdát. Lucii okamžitě zasvítily chtivě oči. Tušila, že nepojede domů s prázdnou a svého hostitele náležitě obere. Tím spíše, že působil téměř bezbranně. Byl rozšafný, otcovsky vlídný a stále se usmíval. Nevyzařoval z něj ani stín podezření.

Ani uvnitř vily nečekalo na Lucii zklamání. Naopak. Už na první pohled objevila tolik rozkošných předmětů, že bude složité je všechny

pobrat. A jistě tady bude i dost peněz. Ani peněženka v doktorově náprsní tašce nezeje prázdnotou. Je jen třeba postupovat obezřetně a cílevědomě. Tentokrát to bude stát za to!

Opravdu to tak vypadalo. Jako kdyby se opakoval mnohokrát použitý scénář. Lucie ani nemusela vyvíjet iniciativu a požádat o pokračování ve vinném rozjezdu. S potěšením sledovala, jak doktor přináší lahev a skleničky.

Teď už se mohla projevit jako zkušená profesionálka. Její eskamotérské a uspávačské kvality byly nesporné. Dosavadní výsledky to potvrzovaly.

Navíc Tobiáš nebyl vůbec opatrný. Jeho důvěřivost a snad i zamilovanost Lucii nahrávaly. Bez sebemenšího podezření se věnoval vylepšování intimního osvětlení a vyhledávání příjemné hudby. To, že do jeho skleničky s vínem putoval Rohypnol, vůbec nezaznamenal. Zato pohladil Lucii po vlasech a zašeptal, jak se těší na kouzelné vyvrcholení dnešního večera.

Lucii ho téměř bylo líto. Okrást takového džentlmena se jí začalo jevit jako dost podlé. Snad by se měla raději opravdu stát jeho milenkou! Jenže to by znamenalo vybočit ze stereotypu, který se v minulosti tolikrát osvědčil i vyplatil. Tak tomu musí být i nyní!

Lucie s podmanivým úsměvem zvedla sklenku. Oba potenciální milenci si připili. Pak ale došlo k pozoruhodnému zvratu.

Lucie nechápala, proč se jí náhle točí hlava. Zavrávorala a klesla na židli. Zdálo se jí, že se propadá kamsi do neznáma. Krátce na to úplně ztratila vědomí.

Doktor Tobiáš to sledoval s uspokojením. Ani on nepatřil mezi břídily, kteří se dají snadno převézt. Měl plán, na který se pečlivě připravil a teď ho mínil uskutečnit.

Tobiáš byl doktorem práv, ale tuhle profesi z celé duše nenáviděl. Původně toužil vystudovat medicínu a stát se slavným chirurgem.

Provést mnoho zázračných operací včetně transplantace srdce. Škoda, že osud rozhodl jinak.

To ale bylo možno, byť jen částečně, napravit. Tobiáš se spokojeně usmál a pak začal bez nervozity i beze spěchu Lucii odstrojovat. Byl si jist, že se neprobudí. Když byla úplně nahá, odnesl ji do vedlejší místnosti, kde měl připravený operační stůl. Nechyběly ani potřebné chirurgické nástroje. Tobiáš položil pacientku na stůl a připoutal ji. Pak si oblékl bílý plášť, pečlivě si umyl ruce a navlékl gumové rukavice. Operace mohla začít. Doktor si dal na obličej roušku a hrábl do nástrojů, které hrozivě zachrastily. Chyběli asistenti, ale tento nedostatek bylo nutno překousnout.

Doktor Tobiáš přistoupil k operaci soustředěně a s dychtivostí umělce. Bez sebemenšího zaváhání vnořil skalpel do těla oběti. Lucie rázem procitla. Začala ječet a vříškat. Škubala sebou, leč marně. Operace musela pokračovat, i když se to pacientce ani trochu nelíbilo. Neměla ani nejmenší šanci.

Po několika minutách byl konec. Lucie ztichla a doktor se mazlil se srdcem, které vyňal z její hrudi. Brzy s tím ale přestal, neboť čas kvapil. Bylo zřejmé, že už zanedlouho začne svítat.

Doktor s povzdechem uvolnil Luciino tělo a nacpal je do připraveného igelitového pytle. Ten pak vynesl na zahradu, kde už měl vykopaný hrob. Byl to úhledný obdélníkový otvor a ne lecjaká ledabyle vyhrabaná jáma. Tobiáš nikdy nic neodbýval a na optimální řešení myslel již mnoho dní předtím. Teď mohl být spokojen. Pytel s Luciiným tělem lehce vklouzl do nehlubokého hrobu a doktor jej začal zasypávat. Nepospíchal, ale pracoval usilovně. Trochu ho trápily výčitky svědomí, protože by rád popřál Lucii důstojnější pohřeb. Jenomže se už začalo rozednívat a nemělo smysl to déle protahovat. Přesto se Tobiáš rozhodl, že svou další oběť tak neodbyde. Vymyslí něco, co by obřad náležitě vylepšilo.

Hrob byl zasypán a vypadal teď jako roztomilý záhonek. Také se jím měl brzy stát. Tobiáš se ještě nerozhodl, co tady zaseje, ale hodlal to provést velmi brzy. Nejraději ještě dnes odpoledne. Jen co se trochu prospí po namáhavém dni.

Prozatím uložil zahradnické náčiní do kolny a odcházel zpět do vily. Byl se svou prací plně spokojen a věřil, že se nedopustil žádné chyby. Po zmizelé uspavačce jistě nebude nikdo pátrat.

„Byla to docela příjemná žena," mumlal doktor, „ale operace se nedala odkládat. Udělal jsem vše, co bylo v mých silách. Ani příliš netrpěla, a pokud přece, netrvalo to dlouho. Teď už ji nic nebolí a leží v krásném prostředí. Nad jejím hrobem už brzy budou zpívat ptáci."

Doktor Tobiáš cítil, že se mu začínají klížit oči a proto svou mysl odpoutal od nebožky. Bylo načase uvařit si silnou kávu.

Propadlá fintilka

Vrchní ze strakonického zámku se rozhodně mohl oženit líp. Měl dobré postavení a ve Strakonicích bylo vždycky hodných holek habaděj, o čemž je řada hodnověrných dokladů. Jenomže on si vybral pyšnou Adélu, která měla potřebu zvedat nos vzhůru a stále se nad někoho vyvyšovala. Strojila se tak výstředně, že nad tím všichni kroutili hlavou. Také si potrpěla na vybranost a nesnesla, aby jiná dáma měla na sobě podobnou věc jako ona. Hned z toho byla celá nesvá a odnesl to chudák manžel. Jiné fintivé paničky jí ovšem dělaly naschvály, a když si nechala zhotovit střevíčky ze safiánu, měly takové hned příští neděli. Paní Adéla mohla vyletět z kůže, ale pak přišla na lepší nápad. Zašla za pekařem a nechala si udělat střevíčky z bílého těsta. Přesně z takového, z jakého se pečou hostie. Byly bílé jako křídla andělů a paní Adéla si je samozřejmě vzala v neděli do kostela. Sedla si do první lavice a stále vystavovala své střevíčky, aby ostatní dámy šokovala a vzbuzovala v nich závist. Při pozdvihování, když lidé padali na kolena, zůstala sedět a nepoklekla. V té chvíli se ozvala rána, jako když do kostela uhodí hrom. Podlaha se rozevřela a pyšná Adéla se zřítila do hlubin.

Nikdo nevěděl, co dělat. V zemi zela díra, na jejíž dno nikdo nedohlédl. Pan vrchní volal Adélu jménem, ale neodpovídala. Nikdo nevěděl, jestli žije, nebo si srazila vaz. Nastalo dlouhé dohadování, až kdosi dostal celkem rozumný nápad. Ve Strakonicích tehdy ještě fungovala hladomorna, které se říkalo Rumpál. To proto, že do ní byli delikventi spouštěni rumpálem. Nyní kdosi navrhl, aby byl z hladomorny vytažen vězeň odsouzený k smrti a pod slibem

milosti byl spuštěn do díry v podlaze kostela. Měl zjistit, je-li naděje na Adélinu záchranu.

Tak se také stalo. Spustili vězně uvázaného na dlouhém laně dolů a za chvíli ho vytáhli zpátky. Vězeň vypadal velice vyděšeně. Drkotal zuby a nějakou dobu nebyl schopen promluvit. Pak řekl, že paní žije, ale je připoutána k mramorovému sloupu a hlídají ji jakési obludy. Směla však napsat dopis svému manželovi. Je pouze pro něho a nikdy jiný jej nesmí číst.

Vězeň předal vrchnímu dopis a ten jej četl. Celý zbělel a oči mu vylézaly z důlků hrůzou. Potom rychle papír spálil.

O záchranu paní Adély už nikdo neusiloval. Díra v podlaze byla zavezena hlínou a kamením. Pak byla podlaha uvedena do původního stavu.

Ale paní Adéla o sobě dala ještě mnohokrát vědět. Strašila v kostele téměř každou půlnoc, a pokud můžeme věřit seriózním svědkům, straší tam stále. Nikdo neví, jak by se jí dalo pomoci. Ale proč taky? Spousta strašidel již zmizela, nebo byla nezodpovědnými lidmi vysvobozena. Ta zbývající by měla být chráněna stejně pečlivě jako vzácné druhy fauny, nebo flóry.

Na špatném místě

„Zastav, vystoupím si!“ zafuněl Materna, „a nepřemlouvejte mě, nějak se domů dostanu!“

Přesto ho přemlouvali. Věděli, že otec má svou hlavu, ale tohle řešení nepovažovali za rozumné. „Táto,“ naléhal mladý Materna, „tu hodinku cesty přece vydržíš!“

„Ani náhodou!“ odvětil otec rezolutně. „Musíte se mě zbavit, jinak vám znečistím auťák! Neměli jste mě nutit pít na zdraví – víte přece, že alkohol nesnáším ani v malém množství! Teď mi v žaludku tancujou trpaslíci!“

„Oni přestanou,“ snažila se ho uklidnit snacha. „Nemůžeme tě přece nechat na silnici u lesa!“

„Ale můžete!“ tvrdil Materna, „a taky to uděláte! Já si tu sednu u příkopu, opřu se zády o strom a za hodinku nebo za dvě bude všecko v pořádku. Pak se projdu lesem k vesnici a nějak se odtud dostanu. Jsem dospělý člověk a umím se o sebe postarat. Nezahynul jsem ani v Nepálu, nebo v amazonském pralese. Jsem starý skaut a žádné nebezpečí mi nehrozí.“

Pochopili, že jeho rozhodnutí je konečné a nechali ho vystoupit.

„Kdyby se ti přitížilo,“ řekl syn, „zavolej nám mobilem. Vrátím se pro tebe.“

„Neměj péči!“ ušklíbl se otec. „Uprostřed české přírody nezkolabuju. Nebýt toho vermutu, mohlo všechno proběhnout bez závad. Proč jste mě nenechali pít pomerančový džus?“

Jenže to už se nedalo napravit. Tři deci sladkého vína Maternovy útroby nijak nepotěšily. Bylo mu nevolno, žaludek se mu pohupoval

a dobrá nálada zmizela do nenávratna. Starý skaut zíval, marně se pokoušel zvracet, ale především si spílal. Proč, proboha, podlehl? To, že je alergický na sebemenší dávku alkoholu, přece dobře věděl. Měl s tím odjakživa potíže a v dobách studentských mejdanů patřil mezi jasné outsidery. Trápilo ho to, ale řešit tento handicap nedovedl. Zvykl si, i když později sem tam zkusil, jestli v jeho choulostivých útrobách nedošlo k nějaké změně. Nikdy to nevyšlo a bylo zřejmé, že alergie na alkohol ho bude provázet až do chvíle, kdy vydechne naposledy. Kolikrát už se zapřísahal, že nevypije ani slzu alkoholu a vždycky to dopadlo podobně, jako dneska!

„Proč mám tak slabou vůli?“ zlobil se na sebe Materna. „Každý mě utáhne na vařené nudli a přinutí mě dělat něco, co vůbec nechci! Cožpak jsem chtěl pít nějaký vermut! Nechtěl! Učinil jsem tak proti své vůli a teď nesu následky. Je mi, jako bych strávil celé odpoledne na kolotoči!“

Ale už mu bylo přece jen trochu lépe. Žaludek se zvolna uklidňoval a přestával vyhrožovat. Materna popošel k stromu, z něhož ulétlo uražené káně. Kdyby mohlo, s rozkoší by starého skauta sezoblo.

Ten se posadil a opřel se o kmen snad švestky, ale možná i něčeho jiného. V tomto okamžiku na tom příliš nezáleželo.

„Už se to lepší!“ konstatoval Materna s úlevou. „Za půl hodiny budu docela fit. Pak se vydám na procházku lesem a úplně se zotavím. Jak to tak vypadá, všechno dobře dopadne. Ještě že jsem nezůstal sedět v tom autě!“

Materna si téměř liboval. Hluboce dýchal a hleděl na silnici před sebou, na níž se vůbec nic nedělo. Přejel kolem pouze traktor, omšelý favorit a potom ještě bába na kole. Teď byl naprostý klid.

Pak se ale z lesa ozval motor silného vozu. Vzápětí se vyřítila mazda a za ní bavorák. Ten mazdu předjel a přinutil ji zastavit. Vzápětí se Maternovi zdálo, že se ocitl přímo uprostřed akčního filmu. To, na co zíral, viděl již mnohokrát v kině, nebo v televizi.

Z bavoráku vyskočili dva muži a vyrazili dveře mazdy. Uvnitř seděl obtloustlý blonďák a zmateně gestikuloval. Nijak si tím nepomohl, protože jeden z mužů ho okamžitě zastřelil. Druhý popadl kufřík a oba pádili k bavoráku.

Vypadalo to, že je po všem, když si jeden z lupičů všiml vyjeveného Materny.

„Hele, svědek!“ řekl.

„Má smůlu,“ konstatoval druhý a zastřelil starého skauta dvěma ranami z pistole. Takový byl konec.

Materna umíral rychle. Ani nestačil z kapsy vyndat mobilní telefon. Jen se divil, že už vůbec necítí žaludek. Ta chvíle v lůně české přírody mu zřejmě udělala dobře. Přesto se ale vermutu, ani jiného alkoholu už ani netkne! Jednou je alergik a všichni v okolí jsou povinni to respektovat!

Poslední, co Materna v životě slyšel, byl zvuk odjíždějícího bavoráka.

Geny

Lumír už zase vyhrál nějakou matematickou olympiádu a jeho otec Koliha z toho nebyl ani trochu nadšen. Syn se mu podobal stále méně. Koliha byl člověk múzický s řadou uměleckých talentů. Ačkoliv příliš nevynikl, vinil z toho jen osobní smůlu a nepříznivou shodu okolností. Doufal, že jeho syn svůj zděděný talent zúročí lépe.

Jenže situace se vyvíjela jinak. Lumír miloval čísla, počítače a veškeré technické vymoženosti. Ve škole mu říkali Einstein a profesor matematiky se při hodnocení premianta doslova rozplýval. Gratuloval otci k tak nadanému potomkovi, nazýval jej pýchou celé třídy a doufal, že se prosadí způsobem, o kterém se až dosud raději mluví šeptem. Otec Koliha byl spíše zdrcen. Když si vzpomněl na svá školní léta, přejel mu mráz po zádech. Matikář nad ním lomil rukama a prorokoval mu nejtemnější budoucnost. Doporučoval mu přestup do zvláštní školy a zdůrazňoval, že ani tam to nebude mít snadné. Matematika, tato královna věd, s ním nikdy neuzavře důvěrné přátelství. Což bylo těžké vyvracet.

Koliha přitom nebyl žádný třídní blb. Jeho IQ převyšovalo průměr a v některých předmětech dokonce vynikal. Psal výtečné slohové práce, dobře zpíval a hrál ve školním orchestru. Vyznal se i v přírodopise. Nebýt té proklaté matematiky, neměl by téměř žádné problémy. Ale kvůli ní prošel školou s odřenýma ušima.

Dlouho se z toho vzpamatovával. Komplex méněcennosti mu seděl za krkem a srážel veškeré jeho iniciativy. Jen zvolna se dostával do normálních poloh, a ještě pomaleji se začal výrazněji uplatňovat. Posléze se mu to jakž takž podařilo. I když neudělal závratnou

kariéru, procházel životem jako zdánlivě úspěšný muž. Oženil se a věřil, že syn, kterého pojmenoval po bájném vyšehradském pěvci Lumírovi, odolá veškerým překážkám mnohem statečněji. Otec Koliha nepřipustí, aby ho k zemi srážely nějaké komplexy a zbytečné obavy. Až se setká s matematikou, musí ji brát s nadhledem a patřičným opovržením.

Výsledek byl ovšem docela jiný. Syn si matematiku zamiloval a záhy v ní exceloval. Vyhrával jednu soutěž za druhou a jeho talent byl nesporný. Zato s humanitními obory byl na štíru. Když ho Koliha přihlásil do lidové školy umění, nesetkal se s příznivou odezvou. Byl ujištěn, že chlapec patří mezi podprůměrné žáky s nevalnými vyhlídkami. Snad by se o to neměl ani pokoušet. Koliha byl zklamán. Stále slyšel učené řeči o přenosnosti genů z rodičů na děti, a tohle tomu ani trochu neodpovídalo. Je snad genetika pavěda? Jak je možné, že se Lumír ani trochu nepotatil? Umění se doslova štítil a koupené hudební nástroje se staly jeho úhlavními nepřáteli. I se samotným hudebním sluchem na tom byl mizerně. Vůbec si nepřipouštěl, že o něco přichází, a stále více se upínal k oborům, které Kolihu děsívaly.

Zdrcený otec si s nastalou situací nevěděl rady. Neviděl žádné řešení. Pak ale došlo k jistému oživení.

Do města se vrátila Pavlína s dcerou. Kdysi se provdala za mohovitého papaláše, se kterým zakotvila v luxusní vilové čtvrti hlavního města. Nyní se objevila i s půvabnou dcerkou v místě svých prvních lásek. Jednou z nich byl i Koliha. Ten ovšem neměl na Pavlínu ty nejlepší vzpomínky. Byl do ní bezmezně zamilován, ale zcela necitelně ho odkopla kvůli muži s oslnivou kariérou. Koliha se chtěl věšet, ale pak si to rozmyslel a oženil se s Jiřinou. Nebyla tak nádherná, ale dalo se to překousnout.

Teď se tedy Pavlína vrátila. Stále nepatřičně sebevědomá, i když manželem opuštěná. Nicméně nic nenasvědčovalo tomu,

že by sebeméně trpěla. Byla pyšná zejména na svou dcerku Vendulku, která jako by chtěla vyrazit v matčiných stopách. Poutala na sebe pozornost a zapojovala se do všech kulturních a uměleckých aktivit. Nebylo možné ji přehlédnout a její půvaby neušly ani Kolihovi.

„Je krásná po mamince," uvědomoval si, „ale není tak nafoukaná. Docela milá holka!"

Zato Pavlína stále trpěla komplexem vícecennosti. Stará přátelství neobnovovala a nová nevyhledávala. Když ji Koliha pozdravil, sotva si ho všimla. Zřejmě ji vyloženě obtěžovalo odpovědět. Vše, co se kdysi stalo, bylo zcela zapomenuto.

Koliha usoudil, že je to tak vlastně dobře. Kdyby začal s Pavlínou příliš komunikovat, určitě by to neprospělo jeho poklidnému manželství. Jiřina by to nemusela trpně snášet a město by mělo o čem mluvit.

Takže se vlastně nic mimořádného nedělo. Alespoň prozatím.

Pak nastala zcela nečekaně chvíle, ve které došlo ke změně. Koliha spatřil Pavlínu v nedobré náladě. Z očí jí metaly blesky a ústa byla hrozivě našpulena. Rozhodně tentokrát neměla v úmyslu Kolihu ignorovat. Spíše to vypadalo, že ho hodlá napadnout.

Zastavila těsně před ním a hluboce se nadechla. „Jsi nezodpovědný otec!" zasyčela, „a vůbec na toho svého klacka nedáváš pozor! Dnes odpoledne jsem ho přistihla ve svém domě. Vymlouval se, že přišel doučovat Vendulku matematiku!"

Kolihu to překvapilo, ale pohoršen nebyl. Lumír měl pro takovou činnost veškeré předpoklady. „Vlastně není čemu se divit!"

Nicméně Pavlína neměla pro takové věci pochopení. Blýskala očima a připomínala rozzuřenou lvici. „Tady nejde o nějaké doučování," tvrdila rozhodně, „ale o normální rande! O hnusnou záležitost, jejíhož konce nechci ani domyslet! Obávám se, že tvůj syčák Vendulku šuká!"

Ani tohle obvinění Kolihu nepoložilo. Byl to celkem liberální člověk a dovedl si ledacos představit. I to, že Lumíra mohla Vendulka okouzlit. Je to obdivuhodná dívka, která pochopitelně chlapce přitahuje. Je pošetilé se nad tím pohoršovat, takové věci se přece stávaly vždycky. Je snad možné podobným jevům zabránit? Cožpak to není normální?

Leč Pavlíně se to normální nezdálo. Tvářila se, jako by chtěla Kolihu uškrtit. Zdálo se, že se na něj každým okamžikem vrhne. Pak si to rozmyslela. „Divím se," pronesla příkře, „že ti to ještě nedošlo. Vendulka je tvoje dcera. A to, k čemu nyní dochází, je incest!"

Tohle s Kolihou pořádně zacvičilo. V prvních okamžicích nebyl schopen to strávit. Tvářil se jako idiot a zmateně pokašlával.

„Nejsem tím nijak nadšena," připustila Pavlína, „ale sám víš, jak k tomu tenkrát došlo. Byl to hloupý mejdan, který se bohužel neobešel bez následků. Naštěstí se mi podařilo rychle najít atraktivnějšího otce, než jsi byl ty. Vendulka, jak vidíš, se povedla. Dělá mi samou radost. Až na to, co jsem čirou náhodou objevila."

Koliha nekoukal ani trochu chytře. Ačkoliv ho napadlo, že Vendulka se povedla i jemu. Ale uznával, že tady je problém.

„To, že jsem se vrátila sem," řekla Pavlína, „rozhodně nebyl dobrý nápad. Leč stalo se. Nic na tobě nechci, pouze to, abys tomu svému uličníkovi zabránil s Vendulkou se stýkat! To je tvoje povinnost!"

Na tom něco bylo. Ačkoliv Koliha rozhodně nebyl autoritativním otcem. Vůbec si nedovedl představit, jakým způsobem by mohl zasáhnout.

„Co když to není tak, jak si myslíš?" namítl. „Možná že jsou k sobě přitahováni pouze jako bratr a sestra!"

„Debile!" vyrazila ze sebe zuřivě. „Už jednou jsi mi zkomplikoval život, a podruhé to nepřipustím! Toho tvého chlípníka poleju vařící vodou nebo mu rozpárám břicho kuchyňským nožem! A to myslím vážně!"

Otočila se a odsupěla. Koliha se bezradně opřel o zeď a intenzivně přemítal.

„Tak Vendulku jsem zplodil já!“ říkal si téměř potěšeně. „A rozhodně se tomu dá věřit! Je po mně. Má múzické nadání a určitě něčeho dosáhne. Možná jednou bude slavná a já se z ní budu tiše radovat. Rozhodně to nelze vyloučit. Problém, který nyní nastal, bude jistě vyřešen. Jak tu holku vůbec napadlo zakoukat se do našeho Lumíra? Ten se pro ni přece vůbec nehodí! Vyroste z něj učenec bez vztahu k umění. Suchý patron, se kterým nebude žádná zábava. S takovým by Vendulka rozhodně nepochodila! Nejenže by šlo o incest, ale také o špatné zhodnocení partnera.“

Čím déle Koliha přemýšlel, tím více se divil. „Jak jen je možné,“ žasl, „že jsem zplodil dva tak odlišné typy lidí? Genetické výzkumy jsou patrně ještě v plenkách. U Vendulky mi to vychází, ale v čem je Lumír po mně, to bych opravdu rád věděl!“ Kroutil hlavou, ale pak si znenadání na cosi vzpomněl. Vybavilo se mu to, ani nevěděl jak. To cosi byla maringotka, která stála několik týdnů na louce za domem, ve kterém bydlela Jiřina. V maringotce přebýval zeměměřič. Hezký, přívětivý chlapík. Říkalo se, že je to nějaký inženýr, kterého přeřadili na podřadnou práci z politických důvodů. Dlouho tady ale nepobyl.

Nicméně se Koliha zasmušil. „Co když…?“ Ani se mu to nechtělo domyslet. Ačkoliv úplně vyloučené to nebylo!

Jiřina to do maringotky měla pár kroků. Co když je udělala? Nikdo si toho nemusel všimnout. A když inženýr odejel po dobře vykonané práci, bylo třeba urychleně hledat nového otce.

Koliha se téměř hroutil. Najednou mu to šlo do figury. Inženýr a Lumírovy sklony k technickým vědám. Jiřinina snaha rychle se vdát. Jak je možné, že ho to dosud vůbec nenapadlo?

Nic z toho ovšem nelze dokázat. Ani by to nebylo vhodné. Žádné otřesy nejsou žádoucí.

„Ale Pavlína má pravdu!“ rozhodl se posléze. „I když nejde o incest, Vendulka se pro Lumíra nehodí. Ať kluk zhodnotí své možnosti a namluví si na nějaké matematické olympiádě suchou brejlatou vědátorku! Mohou si celé večery počítat a určitě budou šťastni!“

Pepíčku, Pepíčku!

Stmívalo se. Bylo to klidné, romantické stmívání, jakoby vystřižené ze starého Pečírkova kalendáře. Ze všech stran dýchala pohoda a na obloze se spolu mazlily buclaté obláčky, které v září zapadajícího slunce vypadaly jako kynuté knedlíky s tvarohem namočené v rajské omáčce. Srdce starých traperů jihla i při natírání okapů, jejich manželky dojatě kropily záhony špenátu a děti plny dychtivého očekávání snášely chrastí na večerní táborák. Podvečer voněl dálkami a tajemnými přísliby, osadní zpěvák Bavlnka ladil kytaru a nad rybníkem se rozkřičeli rorýsi.

„Kde je Pepíček?“ otázal se pojednou majitel chaty Aljaška Václav Bušler. „Už jsem ho neviděl dobrou hodinu!“

„Já jsem lakovala trpaslíka,“ odvětila jeho žena Markéta, „a nechtěla jsem Pepíčka pomatlat. Víš přece, jak rád strká nos do barev! Protože jsem netoužila po tom, aby vypadal jako tenkrát při malování předsíňky, poslala jsem ho za tebou!“

„To jsi celá ty!“ řekl otec, „jako bys nevěděla, že pracuji s ostrými nástroji! Když vyřezávám totem, nemohu současně sledovat temperamentní dítě. Ostatně, lepší je pomatlaný Pepíček než pořezaný, pobodaný nebo jinak zraněný!“

„Teď ale není Pepíček pomatlaný ani pořezaný,“ konstatovala matka, „protože není vůbec! Toulá se někde bez dozoru, a kdo ví, jaké ho napadají myšlenky! Jen si vzpomeň, jak viděl v televizi lesní požár, a nebýt hajného Kozderky, zapálil nám celou rekreační oblast!“

„To je pravda,“ zahučel otec. „Nebo jak viděl film o plavení dřeva a naházel nám do potoka všechny sedačky!“

„Ale nejhorší bylo," děla Bušlerová, „když se zhlédl v demolici starých budov a chtěl vyhodit do povětří chatu. Naštěstí je ještě malý a nevěděl čím."

„V každém případě je třeba kluka najít," rozhodl otec Bušler, „aby neudělal nějaký nový malér! Včera se podezřele zajímal o zloděje aut, takže jsem ho upozornil na těžké následky, jestli ukradne někomu koloběžku a rozmontuje na součástky!"

Manželé byli zcela zajedno a začali po zmizelém Pepíčkovi intenzivně pátrat. To ovšem nebylo ani trochu jednoduché. Děti, zabývající se taháním větví, chlapce ani nespatřily. Chataři na naléhavé otázky rodičů pouze vrtěli hlavami. Ani vdova Brunclíčková, která měla povědomost o všem, co se v rekreační oblasti šustlo, nemohla tentokrát dodat spolehlivou informaci.

„Snad neběžel k rybníku!" zděsil se otec Bušler. „Nedávno ho v televizi zaujal pořad o akvabelách, a když si uvědomím, že neumí udělat ani jediné tempo…"

„Ten film o žabích mužích se mu taky moc líbil!" vykřikla žena. „Celé dva dny potom strkal hlavu do sudu s dešťovou vodou!"

Rodiče se rozběhli k rybníku, který se jmenoval Hvězda, ačkoliv svým tvarem připomínal spíše roztřepaný lívanec. Břeh byl téměř pustý, neboť v tuto dobu již vystartovaly ze svých základen desetitisíce komárů a jejich znervózňující pištění vtisklo nepříjemnou atmosféru širokému okolí jinak poklidné vodní hladiny. U vody seděl pouze náruživý rybář Políčko. Ani on neměl rád bodavý hmyz, zejména ne v nepřiměřeném množství, ale možnost hodnotného úlovku ho částečně smiřovala s drobnými útrapami. Představa, že jednoho dne ponese osadou tříkilového kapra, ho natolik vzrušovala, že za ni ochotně platil opuchlými tvářemi.

„Pane Políčko," vyrušil ho Bušler, „neviděl jste tady našeho Pepíčka?"

„Odpoledne mi navrhoval, abych dělal německou ponorku," zavrčel rybář, „že by mě torpédoval a potopil pod hladinu. Prý viděl něco takového v televizi. Jistě chápete, že jsem toho hodného chlapečka musel zklamat!"

„Pochopitelně," souhlasil Bušler. „To byste si sám plašil kapry. Ale co Pepíček? Nedělal nakonec tu ponorku sám?"

„S takovým úmyslem mě neseznámil," řekl Políčko, „a v mé blízkosti se o to nepokusil. Rybník je ovšem prostorný a stát se tu může ledacos."

To byl nesmírně pravdivý postřeh, neboť z jednoho cípu Hvězdy nebylo vidět, co se děje v druhém.

„Snad nedošlo k nejhoršímu!" vzdychala Bušlerová. „Každý tvor má přece pud sebezáchovy!"

„Jen si vzpomeň, jak chtěl Pepíček seskočit z šestnáctého patra s otevřeným deštníkem! Zachránili jsme ho v posledním okamžiku! To bylo po tom filmu o výsadkářích."

„Máš pravdu," přikývla matka. „Musíme něco udělat. A sami na to rozhodně nestačíme!"

„Piskejř stále prohlašuje, že chataři mají bejt jako jedna rodina," vzpomněl si otec. „Tak ať to nyní prokáže. Jestli to myslí vážně, musí se chovat aktivně a pro Pepíčka něco udělat!"

Piskejř byl podsaditý muž v kostkované košili, který se považoval za šerifa osady. Nikdo mu to nevymlouval, neboť šlo o funkci neplacenou, málo významnou a širokou veřejností neuznávanou. Piskejř se ovšem nikam nehnul bez nablýskané hvězdy na hrudi, stále čekal na svou životní příležitost. Doufal, že poklidnou chatařskou kolonii jednoho dne přepadnou lupiči nebo alespoň rozzuřený divočák a on bude moci před tváří všech prokázat své kvality. Nyní konečně vyšla jeho hvězda. Vyplašení rodičové seznámili Piskejře se situací a ten začal okamžitě jednat.

„Teď se ukáže," pravil, „jestli dovedeme všichni táhnout za jeden provaz! Jde-li o tak závažnou věc, jakou je ztráta dítěte, neměl by mezi námi být nikdo, kdo by se nezapojil do záchranné akce! Nyní svolám celou osadu!"

Skutečně se mu to podařilo. Ne že by jeho autorita byla tak bezmezná, ale chatařská kolonie obvykle vezme zavděk jakýmkoli povyražením či vzrušením, které se jí nabídne. Je-li den k uzívání a večer slibuje pouze sentimentální písně u táboráku nebo televizní program, není divu, že se osadníci rádi chápou každé příležitosti ke zdravé změně. A tentokrát to opravdu stálo za to.

„Přátelé!" obrátil se k lidu Piskejř s gestem potulného kazatele. „Nastal den, který lze nazvat dnem pravdy! Dnes máme příležitost ukázat, jací opravdu jsme, neboť zde stojíme tváří v tvář události mimořádného významu. V naší osadě zmizelo dítě. Zarmoucení rodiče se po něm pídili, hledali, avšak milovaného Pepíčka nenalezli. Kdo ví, kde je mu konec. Snad zaběhl do lesa a zabloudil. Možná spadl do nějaké jámy, kde nyní kvílí se zlomenou nohou. I jiné možnosti se nabízejí. Kdyby Pepíčka hledali pouze rodiče, naděje na úspěch by byla malá. Ale když se do toho dáme všichni, najdeme chlapce buď živého, nebo mrtvého!"

„Raději živého!" vykřikla Bušlerová. „Ono úplně stačí, jestli si zlomil tu nohu!"

„Uděláme vše, co je v našich silách," řekl Piskejř, „ale slibovat nelze nic. Jestliže Pepíček dodýchal, co proti tomu můžeme podniknout? Ale nepropadejme pesimismu a dejme se do hledání!"

„To není jen tak," ozval se Marhousek, „protože taková akce vyžaduje systém. Někdo musí veškerou hledací činnost organizovat!"

„No právě!" zajásal Piskejř. „Než jste se tu sešli, všechno jsem pečlivě promyslel. Z dětí vytvoříme čtyři sbory, které rozestavíme na všechny světové strany. Každý sbor bude v desetivteřinových

intervalech křičet: Pepíčku! Pepíčku!, aby chlapec v případě, že bloudí, znovu získal orientaci.“

„Já bych mohl troubit na fanfárku,“ nabídlo se dítě Emanuel. „Ta je slyšet daleko a hajný Kozderka mi už kvůli tomu chtěl dát dvakrát pár pohlavků!“

„Taky by se dalo bubnovat na kastroly!“ navrhlo dítě Alois. „Takový randál nepřeslechne nikdo!“

Tato mladistvá iniciativa byla přijata s pochopením.

„Dobře,“ přikývl Piskejř. „Tímhle to můžete vylepšit. Ale hlavně volat Pepíčku! Pepíčku! Dospělé rozdělíme na muže a ženy. Podle fyzického fondu a věku jim určíme úkoly. Ženy prohlédnou osadu a její bezprostřední okolí. Nahlédnou do každé kolny, jámy, strouhy…“

„A taky do žumpy!“ vykřiklo dítě Emanuel. „Třeba se Pepíček utopil v žumpě!“

Matka Bušlerová pronikavě zakvílela a zalomila rukama.

„Neboj se!“ zašeptal otec. „Nic takového v televizi nedávali a Černou kroniku Pepíček nečte!“

„V každém případě je třeba postupovat s krajní zodpovědností,“ tvrdil Piskejř, „a nic nenechat náhodě. My, muži, se rozdělíme do několika skupin a pročešeme les. Jestliže se cele zaměříme na daný úkol, není možné, abychom Pepíčka nenašli!“

„A co táborák?“ ozvalo se zklamané dítě Zuzana, „ten se dnes nezapálí?“

„Ale zapálí!“ uklidnil ji šerif. „Jenomže to nebude táborák, nýbrž orientační oheň! Plameny musí šlehat vysoko k obloze, aby byly viditelné z veliké dálky! A teď už je na čase zahájit samotnou akci, neboť se pořádně smrklo a ty bestie komáři koušou jako pardálové!“

S tímto názorem všichni souhlasili. Velkorysá akce Pepíček byla zahájena na široké základně a její promyšlenost svědčila

o mimořádných organizačních schopnostech šerifa Piskejře. Lid rekreantský se rozběhl na všechny strany, aby splnil někdy zdánlivě dílčí, ale možná právě ty nejdůležitější úkoly.

K ztemnělému nebi vyšlehly mohutné plameny orientačního ohně a z desítky dětských hrdel se ozývalo naléhavé fortissimo: Pepíčku, Pepíčku! Kolem osady se rozblikaly baterky, lucerničky i ozdobné kahance, aby usnadnily namáhavé hledání pohřešovaného dítka.

„Znamenitě!“ mnul si ruce Piskejř. „Nyní se kolektiv utuží a osada přestane být pouhým náhodným shlukem sobeckých jedinců. Po takové události jsem dávno toužil!“

Nadšený šerif ale nepočítal s obtížemi. Jestliže se domníval, že hledání ztracence proběhne klidně a bez komplikací, hluboce se mýlil. Zvládnutí úkolu se ukázalo být nad síly mnoha ochotných a obětavých účastníků. Jako první se zranila chatařka Drahobejlová, která hledajíc Pepíčka v dřevníku, pořezala se o kosu. Když s výkřikem uskočila, spadl jí na hlavu dvoukilový samorost, podobající se údajně krokodýlovi. Po dalším úhybném pohybu narazila Drahobejlová nosem na ponk a posléze se posadila do kýble se zelenou barvou. Na volné prostranství se vypotácela ve velice dezolátním stavu.

Osadnice Srkošová vnikla razantně do kolny, ale venku byla v rekordním čase, neboť sáhla právě do vosího hnízda. Její ječení bylo tak pronikavé, že na okamžik přehlušila i skandování Pepíčku, Pepíčku!

Vdova Brunclíčková, která věděla o všem, neměla kupodivu tušení o jímce za chatou Kalousových a zapadla do ní až po krk. Když se posléze vydrápala na souš, neměla na Pepíčka ani pomyšlení a dokonce proklela do pátého kolena i šerifa Piskejře.

Také muži měli toho pohnutého večera těžké ztráty. Obézní občan Blůza zakopl v lese o svítivý pařez a padl ústy na jeho nesvítivého

druha, což znamenalo dva vyražené zuby, shodou okolností oba řezáky.

O hajného Kozderku, který neměl o záchranné akci nejmenší tušení, se při neutuchajícím řevu „Pepíčku, Pepíčku!“ pokusil srdeční kolaps. Krátce před ztrátou vědomí požádal zdrcený myslivec veškerou lesní zvěř o prominutí jménem civilizovaného a kulturního lidstva.

Chatař Kopejtko se chytil do pytláckého oka, a v domnění, že ho drží hejkal nebo jiný lesní muž, propadl panice do té míry, že se veřejně vyznal ze svého dosud utajovaného idealistického pojímání světa.

Majitel srubu Žíhaný se v rákosí rybníku Hvězda popral s labuťákem, utrpěl těžké zranění křídly i zobákem a jen stěží se spasil útěkem.

Starý mládenec Luník uklouzl po kamení a málem se utopil v potoce, ve kterém bylo sotva patnáct centimetrů vody.

Mezi dětmi, stále neúnavně skandujícími „Pepíčku, Pepíčku!“, došlo k několika mírným ochraptěním a jednomu závažnějšímu případu nedomykavosti hlasivek. Ztráty na zdraví byly hrozivé, ale ztracené dítko jako by zmizelo ze světa. Matka Bušlerová pobíhala zoufale kolem táboráku a křičela, že jestliže dojde k nejhoršímu, skočí do plamenů a skoncuje s tímto životem. Otec Bušler ponuře hleděl do země a tvrdil, že nic strašnějšího až do této chvíle nezažil.

Šerif Piskejř ošetřoval raněné a děkoval jim za obětavou nezištnou spolupráci a tvrdil, že nakonec všechno dobře dopadne.

Taky dopadlo. Uprostřed všeobecného zmatku a počínajícího zoufalství se zčista jasna objevil Pepíček. Vyšel z chaty Aljaška, kde byl schován v podkroví a se zájmem sledoval své vlastní hledání. Jak se však ukázalo, nebyl s ním ani trochu spokojen. Ba dalo by se říci, že jím byl přímo zklamán.

„Tohle nebylo žádné pořádné hledání ztraceného dítěte!“ ohrnoval opovržlivě rtíky. „Když jsem to viděl v televizi, byli nasazeni psi a nad krajinou létaly vrtulníky. A vy jste akorát křičeli Pepíčku, Pepíčku!“

